

hovedsagelig at benytte det Forslag, som er forelagt af de ærede Medlemmer, saa at Flertallet kunde vælge den Præst, som tiltalte det mest, og den Præst, som tiltalte Flertallet mest, vilde altsaa blive Sognepræst, som nærmest til at svare til den nuværende Sognepræst og skulde selvfølgelig have Præstegaarden med tilliggende Have og 2 Tønder Hartkorn eller, hvormeget det blev, og dernæst skulde han have en Statsløn, som svarede til det Antal Familier, som havde været med til at vælge ham. Men saa skulde man dernæst sige til Mindretallet — selvfølgelig vil der i alle Sogne, eller idetmindste i mange Sogne, være Mindretal, som ikke ere fornøjede med Flertallets Præst. — Saa skulde man sige til disse Mindretal, at hvis deres Medlemmer ere saa talrige selv, eller hvis de ved Tilslutning fra andre Sogne i Nærheden kunde blive saa talrige, at de kunde danne en Menighed — og man har ikke nodig at sætte Antallet af de Familier, som skulde høre med for at faa denne Begunstigelse, for lavt, det kunde gaa op over det nuværende Antal Familier, som skal til for at danne en Valgmenighed, nemlig 20, man kan jo sætte det til 50 eller maaske 100, man kan jo sætte det ret betydelig op — saa skulde man sige til disse Mindretal, at hvis de blive saa mange, saa de kunne danne det, som Lovgivningen fordrer for at danne et Kirkefogd, saa skulle de have Ret til at vælge deres Præst, saa skulle de have Ret til at bruge Kirken, og saa skulle de ogsaa have Statsstilfud til deres Præst. Selvfølgelig skulde disse Mindretals Præster ligesom Flertallets Præst være undertastede den Prøve, som Staten i det hele taget kræver og maa kræve af dem, som skulle udøve præstelig Virksomhed. Altsaa disse Mindretal ville vel nærmest svare til de nuværende Valgmenigheder; men der vil være den meget betydelige Forskel derpaa, at, medens de nuværende Valgmenigheder ere ganske overordentlig bebyrdede med Udgifter, idet de nemlig jo dels maa bygge Kirke og bygge Præstegaard og dels udelukkende lønne Præsten foruden den Sognepræst, som de ikke bruge, saa ville disse nye Valgmenigheder blive ganske anderledes heldig stillede, idet det for det første, naar der var Præstefrihed, vilde være muligt for dem at faa en Præst, som de sympatiserede med i ren religiøs Henseende, og dernæst vilde de blive heldig stillede i den Henseende, at de vilde faa Lov til at benytte Sognekirken og saa Statsstilfud til deres Præst og altsaa kun komme til at tilflyde noget til hans Løn, for saa vidt der ikke var saa mange Familier, at de vare

tilstrækkelige til, at Præsten kunde faa et ordentligt Underhold. Den eneste ekstraordinære Udgift, de vilde faa, var, at de maatte sørge for en Bolig til deres Præst. Det var altsaa det, som jeg vilde bede de ærede Medlemmer, som have stillet dette Forslag, og navnlig den ærede Ordfører at tage under Overvejelse, da han udtrykkelig har sagt — og deri giver jeg ham fuldstændig Ret — at der ikke kom noget ud af Forslaget i dets nuværende Skikkelse. Altsaa jeg vil henstille til den ærede Ordfører, om han ikke vil tage de Tanker, som jeg har udtalt, under velvillig Overvejelse, og om han ikke mener, at naar man skal bearbejde et saadant Forslag, som dog ikke i den foreliggende Skikkelse kan blive til Lov, man da skulde sørge for at give det en saadan Skikkelse, at det kunde blive tilfredsstillende baade fra et religiøst og et demokratisk Standpunkt og tilfredsstillende paa en saadan Maade, at hverken Flertallet eller Mindretallet kunde føle sig brøstholdent derved.

Da den ærede Minister imidlertid udtrykkelig sagde i forrige Samling, at han ikke vilde gøre noget ved dette Forslag, vil jeg da til Slutning spørge den ærede Minister, om han, efter at han, som sagt, selv har hørt dette Foredrag af den højt ansætte Præst, der hører til en kirkelig Retning, som jeg er vis paa, at den ærede Minister sympatiserer med, ikke tænker paa at gøre noget som helst for at afhjælpe de Forhold i Folketirken, som disse Præster have peget paa. Jeg udtaler udtrykkelig ikke min egen personlige Anskuelse — den veed jeg, at den ærede Minister ikke sætter nogen synderlig Pris paa at erfare — og har derfor netop citeret, hvad disse højt ansætte Geistlige, som have stor Erfaring i de folkekirkelige Sager, have sagt om Forholdene i den nuværende Folketirke. Nu har den ærede Minister ganske vist ved sin Embedstiltredelse sagt, at han skulde overlevere Folketirken i samme Stand til sin Eftermand som den, hvori han havde modtaget den fra sin Formand. Men den ærede Minister maa jo indrømme, at hvis det er Folketirkens Stand, som disse Præster have sildret, at for det første de ni Tiendedele af Befolkningen ikke faa deres religiøse Trang tilfredsstillet i den, og at for det andet Flertallet af Folketirkens Præster saa at sige heller ikke faa deres religiøse Trang tilfredsstillet, er det en slet Stand, som findes i Folketirken, og saa vil jeg spørge den ærede Kultusminister, om han ikke har tænkt paa noget som helst Middel til at raade Bod paa disse Forhold. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister ikke vil benytte sig af de Midler, som her ere anvisne, men naar